

Kniha Daniel — sto šedesát pět

Odhalení prorocké tapisérie: od Alexandra Velikého k modernímu Římu

Jeff Pippenger

2024-03-29

Nyní budeme uvažovat o dějinách, které se odehrály po náhlé smrti Alexandra Velikého, jež představují období od roku 538 až do času konce v roce 1798.

A když povstane, jeho království bude rozbito a bude rozděleno ke čtyřem větrům nebes; avšak ne jeho potomstvu ani podle panství, jímž vládl; neboť jeho království bude vyvráceno a připadne jiným mimo ně. A král jihu zesílí, i jeden z jeho knížat; ten však zesílí více než on a bude panovat; jeho panství bude veliké panství. A na konci let se spolu spojí; neboť dcera krále jihu přijde ke králi severu, aby uzavřela dohodu; ale neudrží sílu ramene; a neobstojí ani on, ani jeho rameno; nýbrž bude vydána ona i ti, kteří ji přivedli, i ten, který ji zplodil, i ten, který ji v oněch časech posiloval. Avšak z ratolesti jejich kořenů povstane jeden na jeho místo; ten přitáhne s vojskem, vtrhne do pevnosti krále severu, zakročí proti nim a zvítězí. A také odvede do zajetí do Egypta jejich bohy, s jejich knížaty i s jejich drahocennými nádobami ze stříbra a zlata; a po více let obstojí než král severu. Tak král jihu vejde do svého království a navrátí se do své země. Daniel 11,4–9.

Nakonec, poté co byla říše Alexandra Velikého rozbita, se ti, kdo zápasili o ovládnutí bývalého království, zvrhli ve dvě hlavní království. Jedno království ovládalo jih bývalé Alexandrový říše a druhé ovládalo sever. Od toho okamžiku jsou v prorockém vyprávění označovány prostě jako král jihu a král severu. Jakmile zápas o světovládu dospěje do bodu, kdy je líčen už jen mezi králem severu a králem jihu, symboly těchto dvou království pokračují v celé kapitole.

V pátém verši je ustanoven král jihu a je silný, avšak také král severu je silný a jeho království je větší. Potom v šestém verši král jihu navrhuje spojenectví se severním královstvím. Mírová smlouva je zajištěna tím, že král jihu dává svou dceru králi severu, aby si ji král severu mohl vzít za manželku a stvrdit jejich spojenectví rodinným svazkem. Král severu souhlasil, zapudil svou manželku, oženil se s princeznou z jihu a spojenectví bylo uzavřeno.

Nakonec jižní princezna porodí chlapce, avšak severního krále jeho nová manželka časem omrzí, a odloží ji, jak učinil se svou první ženou, a vezme si zpět svou první manželku; jakmile je však původní manželka znovu dosazena a naskytne se jí příležitost, zabije severního krále, jeho jižní nevěstu, její dítě i celý její egyptský doprovod. Čin původní manželky, která zavraždí jižní princeznu a její dítě, rozhněvá rodinu jižní princezny, a jeden z jejich bratrů shromáždí vojsko a zaútočí na severní království.

Jižní vojsko přemůže severního krále a první manželka, která zavraždila severního krále, jeho jižní nevěsta i dítě, jsou poté popraveni. Syn původní manželky, který byl při smrti svého otce dosazen jako vládnoucí král severu, je zajat a odveden zpět do Egypta jižním králem spolu s některými egyptskými předměty a modlami, které byly severním královstvím v dřívějších bitvách odnаты

jižnímu království. Po příchodu do Egypta zajatý severní král spadne z koně a zemře. Uriah Smith vykládá tyto dějiny následovně.

„VERŠ 6. A na konci let se spolu spojí; neboť dcera krále jihu přijde ke králi severu, aby uzavřela dohodu; avšak neudrží sílu rámě; ani on neobstojí, ani jeho rámě; nýbrž bude vydána ona i ti, kdo ji přivedli, i ten, který ji zplodil, i ten, který ji v těch časech posiloval.““

„Mezi králi Egypta a Sýrie docházelo k častým válkám. Zvláště tomu tak bylo za Ptolemaia Filadelfa, druhého krále Egypta, a Antiocha Thea, třetího krále Sýrie. Nakonec se dohodli, že uzavřou mír pod podmínkou, že Antiochos Theos zapudí svou dřívější manželku Laodiku i její dva syny a ožení se s Berenikou, dcerou Ptolemaia Filadelfa. Ptolemaios proto přivedl svou dceru k Antiochovi a dal jí obrovské věno.““

„Neudrží však moc svého ramene;“ totiž svůj vliv a moc u Antiocha. A tak se také stalo; neboť krátce nato Antiochus v návalu lásky znovu přivedl ke dvoru svou dřívější manželku Laodiku i její děti. Potom proroctví praví: „Ani on [Antiochus] neobstojí, ani jeho rámě,“ či símě. Laodika, navracená do přízně a moci, se obávala, aby ji Antiochus v nestálosti své povahy znovu nezavrhel a nepovolal zpět Bereniké; a dospěvši k přesvědčení, že nic menšího než jeho smrt nebude účinnou zárukou proti takové možnosti, dala jej krátce nato otrávit. Ani jeho potomstvo z Bereniké po něm v království nenastoupilo; neboť Laodika vedla záležitosti tak, aby zajistila trůn svému nejstaršímu synu Seleukovi Kallinikovi.““

„Taková bezbožnost však nemohla dlouho zůstat nepotrestána, jak dále předpovídá proroctví a jak to dosvědčují i následné dějiny.““

„VERŠ 7. Avšak z výhonku jejích kořenů povstane jeden na jeho místě; přitáhne s vojskem, vnikne do pevnosti krále severu, bude proti nim jednat a zvítězí. 8. A také odvede do Egypta jako zajatce jejich bohy, s jejich knížaty i s jejich vzácnými nádobami ze stříbra a zlata; a po více let setrvá než král severu. 9. Potom král jihu vstoupí do svého království a navrátí se do své vlastní země.““

„Touto ratolestí z téhož kořene jako Bereniké byl její bratr, Ptolemaios Euergetés. Sotva po svém otci, Ptolemaiovi Filadelfovi, nastoupil na egyptský trůn, již, planouc touhou pomstít smrt své sestry Bereniké, shromáždil nesmírné vojsko a vpadl na území krále severu, totiž Seleuka Kallinika, který spolu se svou matkou Laodikou kraloval v Sýrii. A přemohl je, až dobyl Sýrii, Kilikii, horní kraje za Eufratem a téměř celou Asii. Když však uslyšel, že v Egyptě vypukla vzpoura, která vyžadovala jeho návrat domů, vydrancoval Seleukovo království a odnesl čtyřicet tisíc talentů stříbra a drahocenné nádoby i dva tisíce pět set obrazů bohů. Mezi nimi byly i obrazy, které Kambýsés kdysi odňal Egyptu a odvezl do Persie. Egyptané, zcela oddaní modlářství, udělili Ptolemaiovi titul Euergetés, neboli Dobrodinec, jako poctu za to, že jim tak po mnoha letech navrátil jejich zajaté bohy.““

„Toto je podle biskupa Newtona Jeronýmovo podání, převzaté ze starověkých dějepisců, avšak, jak říká, dosud existují autoři, kteří potvrzují několik týchž podrobností. Appián nás zpravuje, že když Laodiké usmrtila Antiocha a po něm i Bereniku a její dítě, Ptolemaios, syn Filadelfův, aby tyto vraždy pomstil, vtrhl do Sýrie, usmrtil Laodiké a postoupil až k Babylonu. Od Polybia se dozvídáme, že Ptolemaios, příjmením Euergetés, rozhněván do krajnosti krutým

zacházením se svou sestrou Berenikou, vytáhl s vojskem do Sýrie a dobyl město Seleukii, které bylo ještě po několik let poté drženo posádkami egyptských králů. Tak vstoupil do pevnosti krále severu. Polyainos tvrdí, že Ptolemaios se zmocnil celé země od pohoří Taurus až po Indii bez války a bez bitvy; avšak omylem to připisuje otci místo synovi. Justinus uvádí, že kdyby Ptolemaios nebyl odvolán do Egypta vnitřním povstáním, byl by ovládl celé Seleukovo království. Král jihu tak vstoupil do panství krále severu a navrátil se do své země, jak prorok předpověděl. A také žil o více let než král severu; neboť Seleukos Kallinikos zemřel ve vyhnanství po pádu z koně a Ptolemaios Euergetés jej přežil o čtyři nebo pět let.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 250–252.

Prorockou charakteristikou Říma, a tedy i krále severu, je, že aby mohl být upevněn na trůnu, musí být přemoženy tři zeměpisné překážky. Prvním králem severu po rozpadu Alexandrova království byl Seleukos Nikátor, který po krátký čas mezi lety 316 a 312 př. Kr. sloužil jako vojevůdce Ptolemaiovi (králi jihu). Tento fakt je zmíněn v pátém verši, když praví: „I zmocní se král polední, a jeden z knížat jeho; a zmocní se nad ním.“ Ptolemaios byl králem jihu a měl vojevůdce (jednoho ze svých knížat), jemuž bylo určeno, aby se stal mocnějším než Ptolemaios, a závěrečná část pátého verše praví: „a panovati bude; panství jeho bude panství veliké.“ Ptolemaiovi vojevůdce Seleukos se měl stát prvním králem severu. Aby se však Seleukos mohl stát králem severu, musel se oddělit od jižního krále a poté dobýt tři zeměpisné oblasti.

První oblastí, kterou Seleukos dobyl, byl Východ v roce 301 př. Kr. Poté v roce 286 př. Kr. dobyl Západ (který držel Kassandrov nástupce) a následně získal své třetí území na Severu, když v roce 281 př. Kr. porazil Lysimacha. Král severu byl upevněn na trůnu v roce 281 př. Kr.

Mírová smlouva, která byla později uzavřena s jižním králem, vznikla roku 252 př. Kr. O šest let později, roku 246 př. Kr., byli Bereniké (jižní princezna), její syn i celý její doprovod usmrceni. Jižní král poté zajal syna Laodiké, Seleuka Kallinika, a odvedl jej s sebou do Egypta, kde zemřel po pádu z koně. Vláda prvního severního krále trvala od roku 281 př. Kr. do roku 246 př. Kr., což se rovná třiceti pěti letům.

První severní král v jedenácté kapitole přemohl tři zeměpisné překážky, aby byl upevněn na trůnu. Také pohanský Řím přemohl tři zeměpisné překážky, aby byl upevněn na trůnu [viz Daniel 8,9], a papežský Řím přemohl tři zeměpisné překážky, aby byl upevněn na trůnu [viz Daniel 7,20]. Také moderní Řím přemáhá tři zeměpisné překážky, aby byl upevněn na trůnu [viz Daniel 11,40–43].

Jakmile byl první král severu upevněn na trůnu, vládl po třicet pět let. Jakmile bylo pohanské Římu upevněno na trůnu, vládlo po „čas“ (tři sta šedesát let). Jakmile byl papežský Řím upevněn na trůnu, vládl po „čas, časy a půl času“ (tisíc dvě stě šedesát let). Jakmile bude moderní Řím upevněn na trůnu, bude vládnout po symbolických čtyřicet dva měsíců (také označených jako „jedna hodina“).

Sestra Whiteová nás informuje, že „mnohá část dějin zaznamenaných v Danielově jedenácté kapitole se má opakovat“. Poté cituje verše třicet jedna až třicet šest a říká: „odehrají se výjevy podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech.“ V těchto verších je papežský Řím (ohavnost pustošící) „dosazen“ na trůn roku 538 a poté pronásleduje Boží lid po „mnoho dní“ (tisíc dvě stě

šedesát let), dokud není roku 1798 dovršeno první „rozhořčení“. Dějiny veršů třicet jedna až třicet šest se opakují v posledních šesti verších jedenácté kapitoly, avšak tyto dějiny byly rovněž dokonale předobrazeny ve verších pět až devět.

Ustanovení Seleuka jako krále severu v roce 281 př. Kr. odpovídá roku 538. Obojí představuje dosazení krále severu na trůn při završení podmanění tří zeměpisných překážek. Období papežské vlády je vyjádřeno několika způsoby: tisíc dvě stě šedesát dnů, čtyřicet dva měsíců, čas, časy a půl času, doba a tři a půl roku. Seleukova vláda trvala třicet pět let a desetina neboli desátek z třiceti pěti je tři a půl. Desetina z třiceti pěti let je také vyjádřena jako „tři celá pět desetin“ (3,5) roku. „Tři a půl“ je symbolem období papežské vlády.

Papežství utrpělo svou smrtelnou ránu roku 1798, když král jihu, Napoleon Bonaparte (ve významu „šťastný syn“), poslal svého generála, aby papeže zajal. O rok později, v roce 1799, papež zemřel ve vyhnanství, stejně jako první král severu, který byl rovněž odveden do zajetí králem jihu. Seleukos Kallinikos zemřel pádem z koně, když byl v zajetí v Egyptě. Papež je ten, kdo jel na šelmě. Šelma představovala politický systém, který papež používal k uskutečňování svých satanských skutků. Tato šelma byla roku 1798 zabita a papež, který na šelmě jel a kraloval nad ní, o rok později zemřel. Seleukos Kallinikos zemřel pádem z koně (ze šelmy, na níž jel). Zajetí papežství v letech 1798 a 1799 bylo dokonale předobrazeno zajetím prvního krále severu.

To, co přivedlo hněv krále jihu na krále severu, byla porušená mírová smlouva, znázorněná odložením Bereniké (jižní nevěsty) a jejím následným usmrcením rukou Laodiké. Napoleon uzavřel roku 1797 mírovou smlouvu mezi revoluční Francií a papežskými státy. Smlouva byla pojmenována podle města Tolentino v Anconě v Itálii, kde byla podepsána. Oficiálně pozbyla platnosti v únoru 1798, když Francie zajala papeže. Důvodem, proč byla smlouva zrušena, bylo úsilí Francie šířit svou revoluci.

Napoleonův generál Duphot byl roku 1797 v Římě jako součást francouzského expedičního sboru vyslaného Direktorii, tehdejší vládnoucí vládou Francie. Účelem francouzské výpravy do Itálie, jejíž součástí byla i přítomnost generála Duphota v Římě, bylo podpořit Římskou republiku, krátce trvající satelitní stát zřízený francouzskými revolučními silami na Apeninském poloostrově. Francouzi se v tomto období aktivně podíleli na podpoře revolučních hnutí a na šíření revolučních ideálů po celé Evropě. V Itálii usilovali o svržení monarchií a o zřízení republik podle vzoru Francouzské republiky.

Duphotova přítomnost a jeho činy v Římě vyvolaly odpor konzervativních frakcí, včetně stoupenců Papežského státu a místní aristokracie. V prosinci 1797 byl během střetu mezi francouzskými vojsky a stoupenci Papežského státu generál Duphot zavražděn, a tím byla vytvořena záminka, aby Napoleon v následujícím roce vyslal generála Berthiera zajmout papeže. Porušená mírová smlouva mezi králi jihu a severu poskytla v obou dějinách podnět k tomu, aby král severu byl zajat králem jihu.

Osmý verš praví: „zajisté i bohy jejich s knížaty jejich a s nádobami jejich drahými, stříbrnými i zlatými, zajaté uvede do Egypta.“ Když se Ptolemaios v naplnění tohoto verše vrátil do Egypta, Egypťané mu udělili titul „Euergetes“ (Dobrodinec) jako projev uznání za to, že jim navrátil jejich

modly a umělecké předměty, které jim byl dříve odňal král severu. Roku 1798 došlo k vyplenění Říma Francouzi. Historikové zaznamenávají, že jediného dne bylo vidět pět set koňmi tažených vozů pod silnou vojenskou stráží, jak opouštějí město.

Průvod obsahoval nesmírné množství antických soch a renesančních maleb, které si Francie přivlastňovala v souladu s porušenou tolentinskou mírovou smlouvou. Tato umělecká díla zahrnovala sousoší Láokoóna, Apollóna Belvederského, Umírajícího Gala, Kupida a Psyché, Ariadnu na Naxu, Medicejskou Venuši a kolosální postavy Tibery a Nilu; gobelíny a obrazy Rafaela, včetně Proměnění, Madony di Foligno, Madony della Sedia, Tizianovy Santa Conversazione; a mnoho dalších děl. Teprve několik let poté byly tyto uloupené poklady vystaveny v Musée Napoléonien v Louvru, které bylo otevřeno roku 1807. Jako byl Ptolemaios oslavován za navrácení egyptských pokladů, byly poklady odvezené z Říma umístěny do části muzea pojmenované po Napoleonovi.

Verše pět až devět tvoří dokonalou paralelu k dějinám, které začínají v roce 538 a končí v letech 1798 a 1799. Jsou v souladu s verši třicet jedna až třicet šest, což je znázorněno v posledních šesti verších této kapitoly, které popisují závěrečné zmocnění novodobého Říma, když překonává tři překážky a nakonec dochází ke svému konci, aniž by mu kdo pomohl. Verš deset se pak zabývá dějinami roku 1989.

Avšak jeho synové budou podnikáni a shromáždí množství velikých vojsk; a jeden jistě přijde, zaplaví a projde; potom se vrátí a bude podnícen až ke své pevnosti. Daniel 11,10.

Historické naplnění desátého verše předobrazuje rok 1989, kdy papežství v tajném spojení s Ronaldem Reaganem „přeteklo“ a „prošlo“ Sovětským svazem, přičemž zůstala pouze jeho pevnost (Rusko), když se Sovětský svaz (SSSR) v důsledku perestrojky rozpadl.

A v čase konce se do něho oboří král jihu; a král severu proti němu přitáhne jako vichřice, s vozy a s jezdci a s mnoha loděmi; a vpadne do těch zemí, zaplaví je a přežene se přes ně. Daniel 11,40.

Dějiny desátého verše představují odplatu za dobytí krále severu králem jihu v roce 246 př. Kr. a jsou předobrazem odplaty za dobytí krále severu králem jihu v roce 1798. Čtyřicátý verš začal časem konce v roce 1798, kdy král jihu (ateistická Francie) zasadil králi severu (papežské moci) smrtelnou ránu, a byl naplněn rozpadem Sovětského svazu v čase konce v roce 1989. Čas konce v roce 1798 je ve čtyřicátém verši vyjádřen slovy: „A v čase konce do něho bude dorážet král jihu.“ „Dvojtečka“ (:) oddělující poslední část verše označuje další „čas konce“ v roce 1989. „A král severu proti němu přitáhne jako vichřice, s vozy a s jezdci a s mnoha loděmi; a vejde do zemí, zaplaví je a přežene se přes ně.“

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Každému národu, který vstoupil na jeviště dějin, bylo dovoleno zaujmout své místo na zemi, aby se ukázalo, zda naplní záměr ‚Strážce a Svatého‘. Proroctví sledovalo vzestup i pád velkých světových říší — Babylóna, Médo-Persie, Řecka a Říma. U každé z nich, stejně jako u národů menší moci, se dějiny opakovaly. Každá měla své období zkoušky, každá selhala, její

sláva pohasla, její moc odešla a její místo zaujal jiný....“

„Ze vzestupu a pádu národů, jak jsou zjevně předloženy na stránkách Písma svatého, se mají naučit, jak bezcenná je pouhá vnější a světská sláva. Babylón se vši svou mocí a nádherou, jakou náš svět od té doby již nikdy nespatriil, – mocí a nádherou, které se lidem oné doby zdály tak stálé a trvalé, – jak úplně pominul! Jako ‚květ trávy‘ zahynul. Tak hyne vše, co nemá Boha za svůj základ. Jedině to, co je spojeno s Jeho záměrem a zjevuje Jeho charakter, může obstát. Jeho zásady jsou jediné pevné věci, které náš svět zná.“ Education, 177, 184.